

Sygn. akt XXIII Ga 1779/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Gałas
Sędziowie:	SO Bernard Litwiniec SO Andrzej Kubica (spr.)
Protokolant:	protokolant Arkadiusz Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. L.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt XV GC 4936/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz P. L. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Andrzej Kubica	SSO Anna Gałas	SSO Bernard Litwiniec
--------------------	----------------	-----------------------

XXIII Ga 1779/17

Transkrypcja ustnego uzasadnienia orzeczenia wygłoszonego w dniu 18.01.2018 r.

W pozwie powód P. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. obecnie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 55.416,66 złotych tytułem odszkodowania za

utracone korzyści z tytułu bezpodstawnego wypowiedzenia przez pozwanego w trybie natychmiastowym umowy o zarządzaniu z dnia 1 sierpnia 2011 roku (dalej: umowy), i zasądzenie kosztów procesu według spisu kosztów.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 listopada 2016 roku uwzględnił powództwo w części, a mianowicie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.750 złotych, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i ustalił, że powód ponosi koszty procesu w 57,14%, a w pozostałym zakresie pozwany i pozostawił wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sąd Rejonowy ustalił między innymi, że na podstawie umowy o zarządzaniu z dnia 1 sierpnia 2011 roku pozwana spółka zleciła powodowi P. L., zarządzającemu, wykonywanie usług zarządzania hangarem zlokalizowanym w strefie zastrzeżonej (...) w G. w zakresie jego wykorzystania do hangarowania samolotów general aviation, business aviation oraz w utrzymaniu czystości w hangarze. Zgodnie z § 2 ustęp 11 i 12 umowy, zarządzający – czyli powód, wziął odpowiedzialność za organizację postojów krótkoterminowych w hangarze oraz sporządzanie raportu wykorzystania hangaru, w tym płatności za postoje krótkoterminowe fakturowane bezpośrednio przez zarządzającego na podstawie uzgodnionego z pozwanym cennika. Zgodnie z § 3 ustęp 2 umowy hangarowanie krótkoterminowe było w gestii zarządzającego i mogło odbywać się przy zachowaniu określonych warunków. Zgodnie z § 7 ustęp 1-3, umowa została zawarta na czas nieokreślony. Rozwiązanie mogło nastąpić za wypowiedzeniem złożonym przez każdą ze stron z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego. Dodatkowo pozwanemu (...) przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym w przypadku rażącego naruszenia przez zarządzającego warunków umowy, używania hangaru w sposób sprzeczny z umową lub przeznaczeniem oraz utraty prawa do dysponowania hangarem z przyczyn niezależnych od pozwanego.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z 14 listopada 2013 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy w trybie natychmiastowym w związku z rażącym naruszeniem przez zarządzającego warunków umowy w zakresie § 3 ustęp 2, tj. z ustalanych stawek za hangarowanie statków powietrznych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód winien stosować wobec operatora samolotu ustalonych tabeli stawki za hangarowanie, i że naruszył to postanowienie umowy, gdyż jeden z właścicieli statku powietrznego został obciążony kwotą wielokrotnie wyższą od ustalonej pomiędzy stronami. Pozwany uznał to działanie za bezpośrednio naruszające umowę oraz działające bezpośrednio na szkodę pozwanego.

Jak ustalił Sąd Rejonowy, po wypowiedzeniu umowy powód P. L. nie miał wstępu do hangaru i nie mógł prowadzić działalności gospodarczej związanej z zarządzaniem hangarem, jak również P. L. w okresie od 1 stycznia 2013 do 31 października 2013 z tytułu wykonywania czynności związanych z umową o zarządzaniu uzyskał przychód w wysokości (...) złotych, przy tym koszt jego uzyskania wyniosły 101.650 złotych. W konsekwencji Sąd Rejonowy ustalił, że średni miesięczny dochód w tym okresie wynosił (...) złotych.

Ustalenia Sądu Rejonowego zapadły w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania świadków: J. G., A. P., J. P. i przesłuchanie powoda w charakterze strony.

Sąd Rejonowy zważył, że jego zdaniem powództwo było częściowo uzasadnione. Powód wniósł o zasądzenie odszkodowania za utracone korzyści z tytułu bezpodstawnego wypowiedzenia przez pozwanego w trybie natychmiastowym umowy o zarządzaniu. Sąd zważył, iż zawarta między stronami umowa stanowiła nienazwaną umowę o świadczenie usług, jej zasadniczym elementem było wykonywanie czynności związanych z zarządzaniem hangarem oraz utrzymaniem jego czystości, w związku z tym na podstawie artykułu 750 k.c. zdaniem Sądu Rejonowego należało do tej umowy stosować odpowiednio przepisy o zleceniu, art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy zważył, iż w jego ocenie w oparciu o materiał dowodowy należało uznać, że pozwany nie udowodnił, aby opisana przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu okoliczność stanowiła rażące naruszenie przez powoda umowy. Zdaniem Sądu Rejonowego umowa w § 3 zawierała tabelę cen za hangarowanie krótkoterminowe, i stawki te obowiązywały wyłącznie pomiędzy stronami tej umowy, natomiast w ocenie Sądu Rejonowego nie dotyczyły te stawki stosunków

pomiędzy powodem, a jego kontrahentami, czyli operatorami samolotów. Tak należało zdaniem Sądu Rejonowego wyklądać treść samej umowy, jak również do tych wniosków Sąd doszedł w oparciu o zeznania świadka J. P., byłego prezesa zarządu pozwanego, który negocjował i podpisał umowę z powodem. Świadek ten wprost zeznał, że stawki opisane w umowie dotyczyły wyłącznie relacji pomiędzy stronami, zaś stawki ze swoimi kontrahentami powód mógł kształtować dowolnie, taka też była praktyka wykonywania umowy.

W ocenie Sądu Rejonowego także jest oczywiste, że powód starał się maksymalizować swój przychód, w konsekwencji zastosowane stawki wobec jego kontrahentów znacznie wyższe niż obowiązujące strony nie można było uznać za naruszające postanowienia umowy, a tym bardziej, że gdyby to naruszenie miało charakter rażący.

Innych, jakichkolwiek przyczyn uzasadniających złożenie świadczenia o wypowiedzeniu umowy Sąd Rejonowy się nie dopatrzył, a tą, o której była mowa uznał za nieudowodnioną. W konsekwencji Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany nie udowodnił istnienia przyczyny, od której uzależnione było wypowiedzenie umowy w trybie natychmiastowym, a więc powód był uprawniony do dochodzenia odszkodowania na podstawie art. 746 § 2 k.c.

Natomiast Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że umowa była zawarta na czas nieokreślony i każdej ze stron przysługiwało prawo jej wypowiedzenia z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia.

W piśmie z 13 listopada 2013r. pozwany w sposób jednoznaczny wyraził wolę zakończenia łączącego strony stosunku prawnego. Umowa, więc i tak w ocenie Sądu Rejonowego rozwiązały się po okresie okresu wypowiedzenia, to jest z dniem 31 grudnia 2013r. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, że odszkodowanie dochodzone przez powoda należało ograniczyć do okresu od 15 listopada 2013r. do 31 grudnia 2013r. Natomiast, co do kwestionowanej wysokości dochodzonego roszczenia Sąd Rejonowy uznał, że powód wykazał wysokość utraconych korzyści w oparciu o przedstawione dowody z księgi przychodów i rozchodów. Sąd ustalił, że dochód powoda z dziesięciu miesięcy przed wypowiedzeniem umowy wyniósł 158.333,27 złotych, to jest 15.833,33 złotych miesięcznie i odpowiednio za półtora miesiąca mnożąc tę kwotę Sąd uwzględnił powództwo, w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Od tego wyroku apelację wniosła strona pozwana, zaskarżyła wyrok w części - to jest w punkcie 1 oraz 3. Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego w postaci dowodu z zeznań świadków jak i dokumentów, jak również, że powód nie był uprawniony do pobierania stawek wyższych, aniżeli stawki za hangarowanie krótkoterminowe określone w umowie, że wyłączną przyczyną wypowiedzenia umowy było rażące naruszenie przez powoda warunków świadczenia usług.

Strona pozwana zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. przez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego w postaci dokumentów z wydruków z podatkowej księgi przychodów i rozchodów, naruszenie art. 746 § 2 k.c. przez jego nie zastosowanie, naruszenie artykułu 65 § 2 k.c. przez błędną wykładnię zgodnego zamiaru stron i umowę, naruszenie art. 746 § 1 k.c. przez nie zastosowanie, naruszenie art. 100 k.p.c. przez jego niezastosowanie i wniosła skarżącą zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne, jak również podziela ocenę prawną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy nie naruszył przepisu art. 233 k.p.c. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów. Strona skarżąca nie wykazała, aby było inaczej, a więc należało podzielić tak jak już powiedziano ustalenia Sądu Rejonowego w całości, a także wnioski płynące z tego materiału dowodowego w tym..

W tym co najważniejsze Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż pozwany winien wykazać istnienie podstawy do wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym, skoro z tej okoliczności wywodzi skutki prawne. Ocena Sądu Okręgowego jest w pełni zbieżna z oceną materiału dowodowego przedstawioną w uzasadnieniu przez Sąd Rejonowy. Wnioski płynące z tego materiału dowodowego są jednoznaczne. Pozwany nie udowodnił, aby zastosowanie przez powoda stawek innych niż wymienione w umowie między powodem, a pozwanym w stosunku do kontrahenta powoda stanowiło rażące naruszenie przez powoda umowy. Faktem jest, że umowa w § 3 zawierała tabelę cen za hangarowanie krótkoterminowe, jednakże dowody przeprowadzone w sprawie, w tym zeznania świadka J. P. jednoznacznie wskazują, iż stawki te obowiązywały wyłącznie pomiędzy powodem a pozwaną spółką, nie dotyczyły one stawek ustalonych przez powoda z jego kontrahentami, czyli operatorami samolotów.

Ta wykładnia zdaniem Sądu Okręgowego umowy jest prawidłowa – w szczególności należy wziąć pod uwagę, że umowa przewidywała różny sposób rozliczania, w zależności od tego czy to było hangarowanie krótko czy długoterminowe. Niewątpliwie wynika to z umowy, że długoterminowe pozostawało w gestii pozwanego, a krótkoterminowe pozostawało w gestii powoda.

Z zeznań świadka J. P. w sposób jasny wynika, że stawki dotyczyły wyłącznie relacji pomiędzy stronami, oczywiście stawki zawarte w umowie między stronami, taka też była praktyka wykonywania umowy. Słusznie zwrócił również Sąd Rejonowy, że umowa między stronami nie przewidywała maksymalnej stawki, którą mógłby stosować powód i oczywiste jest, że powód starał się maksymalizować stawkę, był to jego przychód. W konsekwencji zastosowanie stawki wyższej nie można było uznać za naruszenie postanowień umowy, a tym bardziej za naruszenie o charakterze rażącym, czyli należało stwierdzić za Sądem Rejonowym, że ustalenie przez powoda ze swoimi kontrahentami stawki wyższej niż wynikająca z umowy nie stanowiło naruszenia umowy, lecz było po prostu zwyczajną praktyką, gdyż różnica stanowiła przychód powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego należy podzielić ocenę dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy również co do udowodnienia przez powoda wysokości dochodzonego odszkodowania. Jak wynika z dowodów w postaci odpisu z księgi przychodów i rozchodów, ustalone zostało, jaki w danym okresie przed rozwiązaniem umowy powód osiągnął przychód, jakie były koszty uzyskania tego przychodu. Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że miesięczny średni dochód powoda to była kwota (...) złote i prawidłowo też przeliczył Sąd tą kwotę razy półtora, bo za półtora miesiąca należało się wynagrodzenie, i tą kwotę prawidłowo zasądził.

Mając powyższe na uwadze uznając zarzuty apelacji za całkowicie nieuzasadnione, tak więc niezasadne zarzuty naruszenia artykułu 233 k.p.c., jak również art. 746 § 2 k.c., art. 65 § 2 k.c. należało stwierdzić, iż wyrok jest prawidłowy, zgodny z prawem, w związku z czym apelacja podlegała oddaleniu na podstawie artykułu 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty wynagrodzenia pełnomocnika powoda według stawek minimalnych stosownego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o wynagrodzeniu profesjonalnych pełnomocników.